

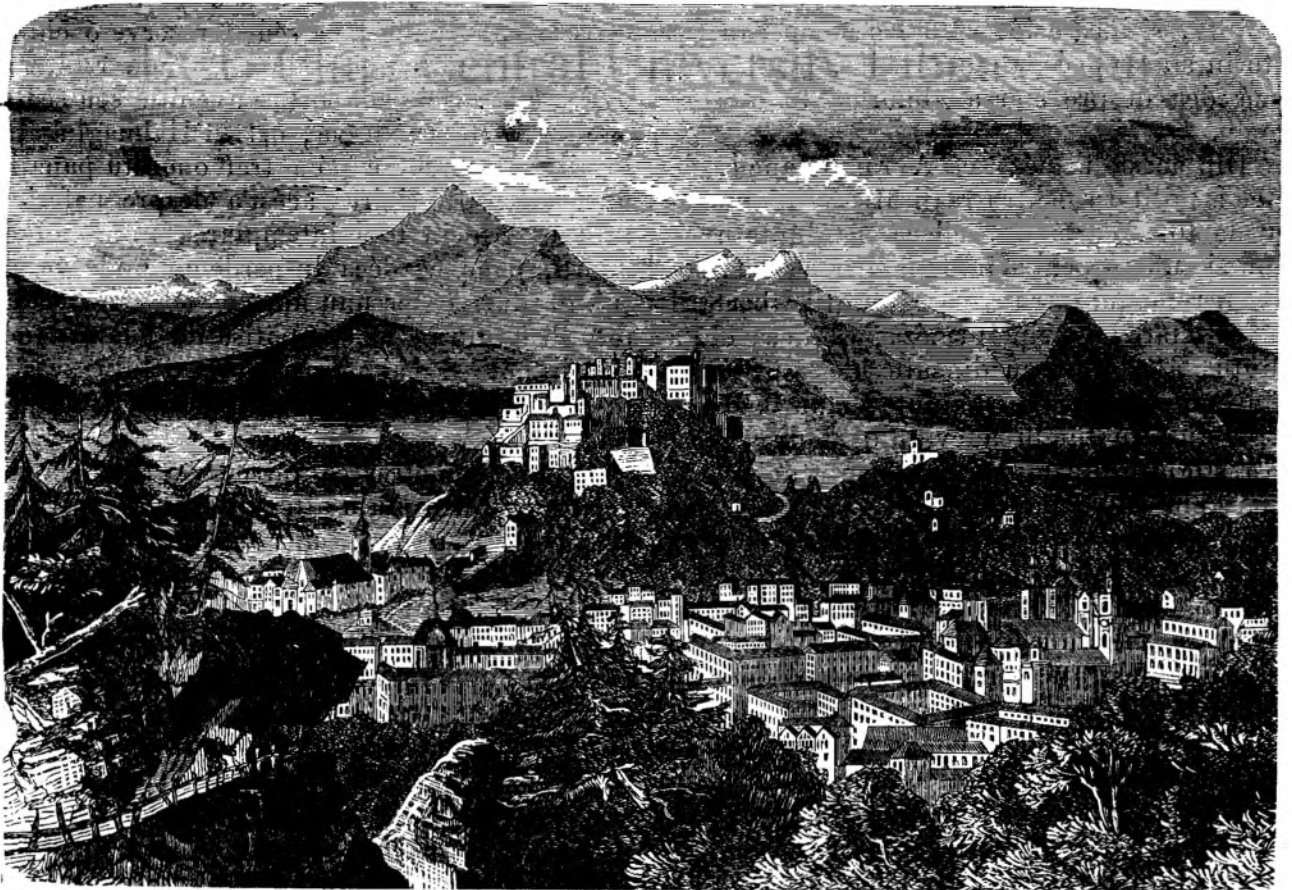
Pesta 12/24 septemvre.

Va esi in fia-care domineca. | Redact. : strad'a palariei nr. 7.

Nr. 37.

Anulu VII, - 1871.

Pretulu pe ann 10 fl., pentru Roman'ia 2 galbeni.

Salzburg.

Avramu Iancu.

— Starea lui de acum si visiunile sale. —

II.

Sê respundu acum pe rondu la întrebările din numărul trecut!

1. Avramu Iancu cuprindiendu cu tóte caldur'a sufletului seu spiritulu timpului, s'au nisuitu sinceru a midilocí îmbunatatírea sórtei ticalóse a filorú natiunii fara de nici o reserva ori egoismu; acést'a o recunoscú si scriitorii dusmani ai nostri. Cum i-a reesítu întreprinderea? pentru ce asié si nu altu-cum? judece istori'a martora timpuriloru si ochiulu adevèrului!

La 2. Destrugerea planuriloru maretie a le dinsului dupa complanarea lucruriloru asié precum s'au complanatu, eroic'a-i întreprindere aprobatá de tóta natiunea, i-au adusu multe neplaceri, persecutiuni, arrestári si alte batjocure; de unde nu este de mirare, déca anim'a dinsului sentitória s'a conturbatu, conturbarea a degeneratu in melancolia, mai tardíu in nepasare, si tóte impreuna i-au adusu mania. Calamitatea acést'a sufletésca, de dupa principiulu „Nulla calamitas sola“, l'a degradatu si materialminte, si inca asié, câtu cei ce nu l'au vediutu in starea acést'a deplorabila, nu-si potú formá idea despre starea abnorma in care se afla elu.

Din aceste urméza, câ Avramu Iancu, de óre-ce a militatu pentru realisarea scopului doritu de tóta natiunea, adeca s'a luptatu cu trupu si sufletu pentru îmbunatatírea sórtei poporului romanu, intruparea egalitátii, libertátii si a fratétátii; de sine urméza, câ déca elu a cadíutu, a cadíutu cu dinsulu ide'a si principiulu adoptatu universalmente; amu cadíutu noi; restignitu fiindu adevèrulu si dreptatea, este restignitu dinsulu, si cu dinsulu noi; prin urmare elu este demnu de sórtea amara in care se afla; nu este demnu ca natiunea romana sê-lu uite, sê-lu lasè prad'a batjocuriloru si insultelorú strainiloru si ticalosiloru; ci chiar din contra, merita a fi privitu de un'a relievia sacra, bine pastrata, onorata, pentru câ onoratu fiindu dinsulu prin natiune, natiunea se stiméza pe sine; asié stâ si contrariulu, unde este batjocoritu Iancu, este batjocorita natiunea romana. Destulu a fostu unu martiriu de 22 de ani, pentru unu omu nevinovatu!!! Christosu n'a suferitu atât'a.

Cu aceste am respunsu si la punctulu alu 3-lea.

Urméza acum se incheiu relatarea mea cu respunsulu la punctulu alu 4-le.

Scú câ natiunea romana peste totu este seraca si vecsata de multe neajunsuri, dar totu odata cunoscú si dícu si aceea, câ seracii acestia, de din cóce de Carpati numerâmu la 2.500.000 suflete celu pucinu; acumá sê dícemu, câ din numărulu acest'a capi de familia nu este nici unulu, care de felu sê nu póta depune o suma de 2 cruceri, si éca capitalulu de 20.000 florini, din a carui interusuriu numai 6%, martirulu si relievi'a acést'a a natiunii ar poté sê fia întretienutu cu onóre cuvenita caracterului dinsului, si natiunea s'ar onorá pe sine cu faptulu acestu umanu de o parte, ér de alt'a parte capitalulu agonisitu asié ar remané dupa gloriificarea dinsului totu spre dispusetiunea natiunii.

Deci, propunerea mea modesta este acest'a: de óre-ce Avramu Iancu instinctualmente este legatu cu resiedinti'a (de cumva vagârile si estravagârile lui potú fi numite asié) de comitatulu Zarandului, de unde mai de parte nu-i place a se duce, sê infintiâmu cu de graba comitete pretutindene si culegandu bani, sê-i administrâmu in Baia de Crisiu la barbati de incredere, rogandu-i, ca séu sê reserve o chilfa pentru dinsulu in spitalulu de nou redicatu, unde sê i-se deie adapostu cuvenitu, séu sê-i scumpere acolo unde-va, ori in Halmagiu alta localitate, unde sê póta traf onoratu pana in finea vietii. Ingrigirea acést'a despre nefericitulu nostru in tóta intemplantia ni-ar aduce onóre, pana ce déca lu-perdemu unde-va pe sub garduri, ca pe unu nimene, istori'a inca cu totu dreptulu ne va stigmatísá de nemultiamitori si póte si mai aspru, câ-ci titlulu acest'a lu-cam meritâmu si pana acumá facia cu dinsulu.

Pentru motivarea initiativei acesteia nu recurgu la esemplulu altorú natiuni, pentru câ si între alte natiuni sunt nemultiamitória, si dorere! chiar in genulu latinu aflâmu esemplele cele mai eclatante ale nemultiamirii; asié, retacêndu ingratitudinea Romei vechie, potú aduce esemple mai prospete din sinulu natiunii spaniole si portugale: ori-cine nu scie, câ osamintele lui Comoons, Germanii au voitu sê le aduca din Portugalia, pentru ca sê gloriifice memori'a aceluia, care între conatiunaliu sei au moritu de fóme, si numai atunci s'au aflu ru-sínati, câ nu sci au nici locul unde lu-ingropase pe celu de toti uitatu, care in viéti'a sa flamendiendu a scrisu glori'a lusitana. Cine nu scie viéti'a trista si plina de calamitáti a spaniolulu Miguel Cervantes Saavedra, autoru ne

ajunsu si neimitabilu, care obositu de lucru pentru marirea si glorificarea literaturii natiunii sale, intru recompensa a moritu in miseria sub gardurile ómeniloru etc. etc.

Si noi avemu anima, si gratitudinea ori ingratitudinea isvoresce din anima. Ori suntemu noi impetríti séu ignoránti? ca nici sé nu ne petrunda asemenea esemple, nici sé nu investiamu nimica din maiestr'a vietiei istori'a? Eu nu credu, nici nu voiescu a crede, cá-ci sum si eu Romanu, si simtiescu in peptulu meu cá sunt drepte cuvintele lui Bonfiniu: „Gens romana beneficii memor esse solet“; — éra cumca Avramu Iancu a facutu beneficiulu celu mai mare pentru natiunalitatea romana, nici candu nu m'am indoitu; ma, cu cátu cugetu mai afundu despre principiulu ce a represintatu Iancu. cu atátu mai tare mi-cresce veneratiunea si stim'a catra dinsulu, care in vederea ochiloru mei cu stremtiele sale, este cersítoriulu glorificatu in viétia, convinsu fiindu din adunculu animei, cá spre faptele-i glorióse l'au condusu indemne curate, isvorite din convingerea limpede ca róu'a ceriului.

Domniloru si fratiloru! sé luámu a minte, cá golanulu si cersítoriulu acest'a alu natiunii romane, dupa modulu acest'a alu vietii naturalminte adi mane trebue sé piéra dintre noi. Si óre nu ne va mustrá consciint'a, cá dreptu recompensa pentru abnegatiunea sa in folosulu natiunii l'amu datu prada batjocureloru, l'amu parasitu, ca si candu nici n'ar fi alu nostru, si intre noi lu-lasámu a morí cu díle, golu, flámenđu, insetatu, ba chiar in midiloculu nostru batjocuritu?!

Domniloru si fratiloru! sé luámu a minte, cá déca cersítoriulu acest'a gloriosu alu natiunii romane va trece la celelalte umbre, cari au mai glorificatu natiunea nóstra, istori'a va conservá pe paginele sale sórtea lui, si va respandí pre-totu indene cum si unde a traitu elu de la 1849? pentru ce, cum si unde au moritu? Si fiindu drépta comentarea istoriciloru, ce vomu díce atunci? ce voru díce chiaru stranepotii nostri? ori nu ni va fi rusíne? ba chiaru asié, cátu rusínea aceea nu o vomu poté spelá de pe noi cu ap'a Dunarei; éra batjocur'a si blaste-mulu stranepotiloru nostrii, nu ni va lasá sé fia usióra tierin'a osaminteloru nóstre.

Eu am spusu ce ara la sufletu. Óre cu propunerea mea aflatu-am mediulu conducatoriu la scopu óri ba? judece singuratecii; judece universulu! Si de cumva ori singuratecii ori universulu voru proiectá alta modalitate conducátoria la scopulu acest'a, tóte le primescu; si in

cerculu acest'a mi-oferu servitiulu a conlucrá si-a contribuí dupa poteri; numai sé se faca si inca cu de graba, cá-ci pare-mi-se e ór'a a 11!

Dionisiu Pascutiú.

Dorulu meu.

De-aru vré Domnulu Domnedieu,

Ca sé fia cum vreu eu,

Mi te-ar face paserea

Si pe mine cuibu la ea;

Mi te-ar face radia 'n sóre,

Si pe mine giosu o flóre;

Face-te-ar róua 'n livede,

Si pe mine érba verde;

Mi te-ar face luna plina,

Si pe mine nópte lina;

Mi te-ar face ventu de séra

Si pe mine gráu de véra;

Mi te-ar face turturea,

Si pe mine sotiu la ea;

Ca sé-mi fii nevésta

In viét'a acésta,

Si la sóre

La recóre,

Si la nópte

Totu cu siópte,

Torcéndu fire

De iubire,

Sé culegemu

Si s'alegemu

Primavéra,

Diu'a-séra

Noi

Doi

Fragi

Dragi;

Si la véra,

Tómn'a éra

Nuci

Dulci,

Inu,

Finu,

Mere,

Pere,

Prune

Bune,

Si capsíune

Cu alune;

Si la érna 'n siedietóre

Sé cantámu la doinisióre,

Si cantandu
Intr'unu gandu,
Sê traimu ca flórea 'n maiu
Si ca angerii in raiu !

Iosifu Vulcanu.

Pentru amoru.

— Novela. —

(Urmare.)

Aici e unu semnu drasticu pentru omenime, care striga in lumea larga, câtu mai avemu a ne cultivá, si a ne ingrigí de sórtea omenimii; aici e locul unde adese cele mai pie suflete si esecutéza sinuciderea, vedindu-le cu ochii condamnandu-se la inchisóre vecinica.

Dóra sum aspru in expresiuni? Aspru, câ-ci a sositu timpul si nu ne mai desceptâmu; aspru, câ-ci vedemu reulu si nu lu mai vindecâmu.

Din candu in candu vedi naintea bisericei siendiudu pe pragu desculitiu si cu capulu desvelitu, unu omu, câ-ci omu trebuie sê fia de óre-ce are forma de omu, — cu sudorile pe fatia tienendu-si fruntea catra sóre sê-lu chinuiesca arsíti'a sórelui. Abié vine pana aci si abié merge de aci, atátu e de betranu. Acest'a e unu calugaru betranu, care a vatematu pe Domnedieu cu unu pecatu mare, fara voi'a si fara scirea lui: candu s'a calugaritu, si s'a sinucisu.

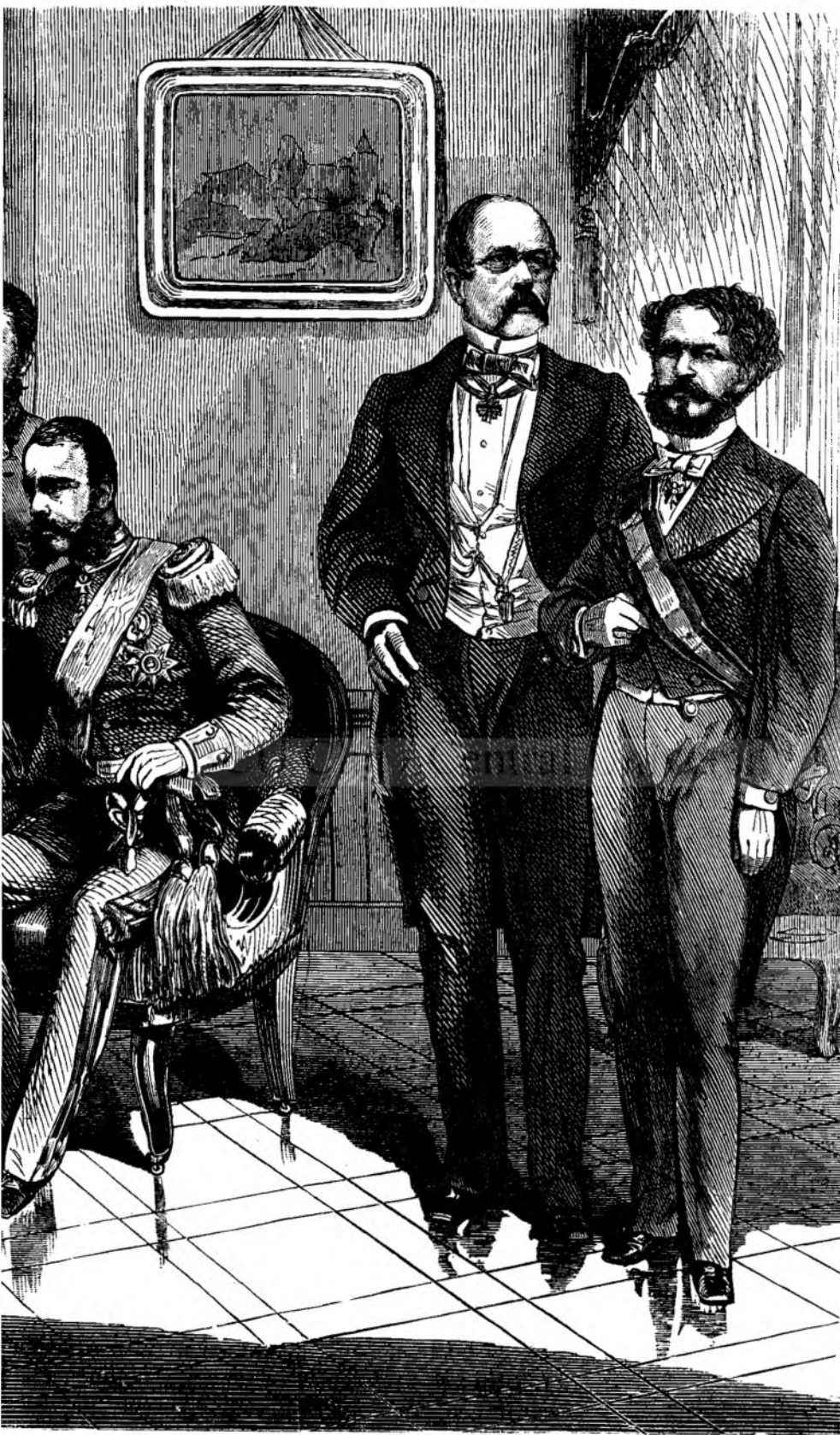
Hohenwarth.

Beust.

Erá o séra poetica lina. In paduriti'a manastirei erá tacere pia, numai filomel'a mai can-

Vilhelm

Intelnire

sz.

Franciscu Iosifu I.

rg.

Bismarck.

Andrásy.

tá pe unu ríu umbrosu. In manastire chiar acum tacù clopotielulu de séra, a carui sunetu asié pe-trundiatoriu rescantá prin fagi, unu betranu caruntu ca ói'a din vremea lui Noe întórse chei'a in usi'a manastirei, apoi si-luà cârgi'a si se trase incetu catra o casa ascunsa intre doi fagi mari si tufosi.

Umbrele de séra asié de fantasticu cadeau pe claustrulu calugarieteloru, si sufletulu omului atátu de superstitiosu priviá la zidulu acelu mohoritu!

Pe o carare a dumbravei éta dóue umbre negre, dóue figure femeiesci ca dóue spirite buiguitoare, de bratie. Capulu si totu trupulu li érá infasiuratu.

Pasiau in linu pe carare in giurulu claustrului si a manastirei, dar afara la spatiu liberu nu esiau. Erau dómn'a Clara si fiica sa.

Intr'unu locu, unde fu umbr'a mai désa, intre crengile unui arbore fórte desu, dómn'a statù in locu, se asiediá pe érba, apoi copil'a langa dinsa, ca si candu ar fi numai o umbra a ei.

Dómn'a si-puse cotele pe genunchi, fruntea si o lasà pe mana si statù asié multu, cugetatória, ca si candu cine scie in ce visu, in ce fantasía s'ar cufundá? Copil'a si-plecà capusiorulu pe umerulu mama-sa si statau asié.

Dómn'a multu timpu nu graì, si din ce in ce se pareá mai cugetatória. Intr'unu tardîu cu unu

suspiniu linu incepù cu o vorba môle, dulce, si plina de pietate.

— Vedi Augusta draga, tu esti tinera, cu sufletulu plinu de visuri si de ilusiuni. Viéti'a in cugetulu teu e unu raiu incantatoriu, vítoriu o fericire infinita, unu nimbu de ilusiuni, unde sbóra placerile ca fluturii campului, si se pare câ tóte pe tine te ascépta, tóte pentru tine suridu, si tóte pentru tine sunt create. Nu este o frumsetia, o placere si unu visu fericitoriu ce nu-lu vede sufletulu teu, — si tu cugeti, câ tóte le vei ajunge. — Oh, sê scí ce e scrisu in vítoriu!...

Bine a dîsu; sê scie ce e scrisu in vítoriu.

— Te-a patrunsu silentiulu si pietatea asta sacra, a notorii mama draga, — asié esti de trista — dîse copil'a, si se pare suprinsa de cuvintele mama-sa. — E dreptu mama scumpa, sufletulu meu se deschide si vede frumsetie si ilusiuni ca prin visu. — Póte câ me ascépta si pe mine multe in viéti'a, bunetatea ta, sufletulu meu inocentu si starea in care me aflu me indreptatescu a crede acésta; dar eu atâtu sum de indestulita cu sórtea mea, câtu pretensiunile mele sunt fórte modeste, si fiindu câ nu asceptu multu, sperediu, câ pucinu ce asceptu voiu dobandí din bunetatea ta si a lui Domnedieu. Eu numai o dorintia am, sê fiu cu tine, pe bratiulu teu, mama draga, si sub dulcele teu scutu, si apoi cu timpu...

Ací tacù copil'a si rosí ca unu bujoru.

— E bine, si cu timpu?

Copil'a-si puse man'a pe ochi si continuà:

— Cu timpu, candu si eu voiu trebuí sê primescu unu daru dulce alu vietii sociale, sê-mi castigu sufletulu ce me va iubí, cu care voiu simpatisá, si care va sborá intr'unu pasiu, intr'o naltîme, cu aceea-si flacara si dorintia ca mine. Eu atunci voiu fi castigatu tota fericirea ce o am doritu si voiu fi multiamita. Place-ti dorinti'a mea, maicutia draga?

— Place, dar nu-mi place credulitatea ta.

Ah, eu am traitu si sciu ce e viéti'a. — Scí tu ce e dorinti'a ta? Ceea ce nu existe pe pamentu!

— Poti si castigá ce-va ce visedi in tineretia, dar ceea ce doresci tu, unu barbatu cu credintia, sinceru, unu barbatu cu anima, cu simtiu cu sufletu, care sê-ti pricepa dorulu teu, vointi'a ta, nu vei castigá in veci. — Si déca vei castigá, oh, atunci sufletulu ti-va fi mai sdrobotu, mai respitu si mai inlemnitu decâtu sê poti fi fericita cu elu. Sufletulu inca, ca tóte, numai ca tineru e capabilu a simtí fericirea, — pana e tineru si nesdrobotu; ér tu vei iubí

odata, de dóue, de diece ori, si de diece ori te vei insielá, te vei insielá in celu mai fidelu, in celu mai tineru, in ómeni in amici in amoresi in tine in sa-si, pana vei devení o ruina — o statua de marmuru ce inscennéza ce-va dar nu simtiesce nimicu, fara amoru si fara sperare. O dorere vei portá cu tine in tóta viéti'a: candu vei fi sdrobotu ti-vei aduce a minte ce-ti spunu acum si te va doré pentru ce n'ai moritu atunci — adi.

Pe copil'a o cuprinsese o dorere amara.

— Si apoi tóta lumea e rea? Nu este unu omu bunu, nu sunt fericiti in lume?

— Nu! Déca ti-puni speranti'a si credintia ta in ómeni, — oh! vai de tine, ai peritu: Speréza in primavéra, intr'unu arbore, intr'o planta, intr'o stea séu intr'o stanca de care tiradiemi spatele, de care si-póte radiemá si cer-sítoriulu cârgi'a candu sta sê odihnésca, — aces-te nu te voru insielá dóra — primavér'a éra va viní sê ti aduca chinuri nóue, arborele éra va nfrundí sê mai poti plange sub elu, — plant'a éra va nflorí sê-ti poti face cununa pe mormentu, stéu'a éra va resarí sê-ti véda si dóra sê-ti rida suferinti'a, stanc'a nu se va miscá, — — dar omulu, oh! omulu te insiela, — acestu satanu e facutu sê se mance unii pe alti ca celelalte fere, dar nu cu dinti; si nu carnea; ci cu misieli'a sê-ti mance sufletulu.

— Dar apoi nu este in viéti'a o cale la multiamire?

Dómn'a se redicá in genunchi, man'a si-o tînti spre claustru, si aretandu cu degetulu, continuà cu óre care resolutiune aspra.

— Vedi edificiulu acelu mohoritu? Acolo e pacea si liniscea vietii! — Vorbescu ómenii de fericire si unii o credu si se lupta dupa ea; — si fericire nu existe pe pamentu. Acolo e fericirea si repausulu vietii. Viéti'a e o coruptiune; acolo e virtutea; tóte cugetele, tóte visurile si tóte sperantiele te nsiela si te ruina, acolo e ide'a cea fericitória ce nu insiela in veci, acolo e scopulu celu divinu ce nu-lu perdí in veci...

„A fi fericita prin iubirea si adorarea lui Domnedieu celu ce nu insiela, a te culcá si a te scolá cu icón'a lui; a visá, si in visu a vedé fati'a lui; a te delectá in marirea si bucuri'a ceriului, a vorbí cu Domnedieu si cu angerii lui, a audí glasulu lui si a simtí bunatatea cea eterna si nemarginita, oh! asta e fericire!

„Se aibi unu scopu, scopulu, sê ajungi in bratiulu eternului Domnedieu, sê sbori cu angerii prin radie si sê privesci la lumea cea pe catósa cu sufletulu fericitu; a-ti petrece in pl

cerile ce nu le-a mai povestitu gura, ce nu le-a mai simțitu anima si ce nu le-a mai potutu descrie condeiu pe pamentu, — — oh visulu meu celu dulce, visulu tineretiei mele!...

„Oh, câ-ci nu-su io copila cu sufletulu inocentiu ca tine, — oh cum mi-asiau scî castigá fericirea, dómne! Nu cugetá, claustrulu nu e asié precum se pare, oh numai acolo e placere pe pamentu, numai aceea e placere ce-ti dau ideile din claustru, si alta nimica in lume. Gata-te, Augusta, sufletulu meu, gata-te! — Domnedieu si angerii lui te ascépta cu bratiile deschise, cu cantári-divine si cu bucuria ascépta unu sufletu inocentiu. Gata-te, intra in chorulu loru, mama-ta cea scumpa va traí si-ti va face viéti'a o serbatóre santa, o petrecere infinita, ideile si petrecerile cele pie ale claustrului ti-voru face sufletulu unu altariu divin unde ne-inctetatu va arde candel'a pentru bunulu teu Domnedieu.

Multu timpu vorbì Clar'a cu atât'a elocintia, passiune, pietate si fantasía, câtu sufletulu copilei erá imbetatu! Oh, ce i trebue unei copile tinere se o amagesci!

— Oh, mama draga, eschiamá copil'a intr' unu tardíu, — o simțire pórta sufletulu meu ce nu ar inchapé între paretii claustrului, — si asiú duce cu mine o dorere din lume ce nu o asiú poté portá multu timpu. — Fericire ca asta nu este in claustru, nu dóra nici in raiu, si asta nu o asiú uitá in veci. Eu — — eu — — eu mama draga — — — eu — iubescu.

— Iubesci? Au nu la iubire ti-aretu eu calea, au nu amoru este acolo unde te ducu, este dragoste ca 'n ceriuri pe pamentu, iubescui omenii cum angerii, cum iubescue Ddieu? Amorul de la Domnedieu concede, amorulu e nutrementulu angeriloru si a sufleteloru pie si curate, — in claustru e amorulu adevératu fetu-meu. Nici nu-mi spune, dar nu voiescu sê-mi spuni pe cine iubesci, ori-cine e elu, este omu. Unde vei merge ti-voru fi amoresi angerii lui Domnedieu, si acestu amoru nu se póte schimbá cu celu de pe pamentu.

— Oh, mama draga, — — — eu sum indestulita cu fericirea mea, eu nu voiescu mai multu din acestu pocalu, nu voiu a merge totusi in claustru!

— Vei merge! Eu asié voiescu sê mergi, asta e dorinti'a sufletului meu in favórea ta, asta e fericirea ta. Eu cunoscui viéti'a, nu te lasu préd'a misielieloru omenesci. Oh mi s'ar frange sufletulu sê te vedu préda cu sufletulu sdrobotu.

Clar'a si-culese de nou tóta elocinti'a si

vorbì cu tóta poterea. August'a se plecà cu capulu pe sinulu mama-sa si plangea, — plangea amaru.

(Va urmá.)

V. R. Buticescu.

Doine populare.

— Din giurulu Sibíului. —

V.
Mundia verde de secara,
Mi-a venitu o veste-aséra,
Câ mandr'a diace sê móra;
Vai de mine, cum m'asiu face,
Sê vedu pe mandr'a cum diace!
Cu fati'a catra parete,
Cu gur'a fripta de sete.
Sê-i dau vinu in apa rece,
Sê vedu mandrei cumu-i trece;
Si de-asiau calca délurile,
Sê-i aducu eu lécurile:
Din trei pomi trei ramurele,
Sê le bagu in trei olcele;
Sê le scotu éra la stele,
Si deminóti'a la sóre,
Sê punu pe mandr'a 'n picióre.

VI.

Asié-mi vine câte-odata:
Sê me suiu la munti cu piétra,
Sê-mi facu ochisorii róta,
Sê me uitu in lumea tóta.
Seraci ochisorii mei,
Câta lume vedu cu ei,
Si nu vedu ómenii mei!
Câte frundie-su la paduri,
Si pe vêrfu câte maguri,
Pe de a supra câte neguri,
Câte frundie sunt pe craca,
Atâtea ganduri me séca!
Câ me vedu instrainatu,
De némuri-mi departatu.
De-ar fi crepatu pamentulu,
De víiu m'asiu bagá 'ntr'insulu;
Dóra eu câ mi-asiau vedé,
Si pe draga maic'a mea!

VII.

Trage-mi mandro cu ochiulu,
Cu ochiulu si cu gén'a!
Ca se ne mai luâmu sém'a,
Mai iubimu-ne ori ba!

Culese de

I. Lapedatu.

S A L O N U.

Conversare cu — redactoriulu.

— Carlsbad in Bohemia 12 sept. —

(Redactorii si comisarii de politica, — protocolulu femeiloru, — complexu, — pacea conturbata, — „Familia“ si „familia“, — secsu frumosu, — secsu delicatu, secsu scumpu, — sum eu june séu be-tranu? — antipathia femeiloru catra matricul'a botezatiloru, — din coturne su papuce, — femeia se asculte de barbatu, — femeia din costa, ce urma de aici? — predic'a femeiloru, — judecat'a femeiloru, — candu au dreptu femeile, — cert'a dineloru in Olimpu, — care e mai frumoasa dintre cetitorie? — cine cu cine se cununa? Corfa, — cine alege . . . culege, — sfatulu intieleptu, — inchiare inventioasa.)

Amice! minunati ómeni mai sunteti voi redactorii.

Destulu sê aflati, câ cine-va afara de a bé, a mancá, a curteni, mai are inca fatalitatea, a se ocupá câte odata si elu pecatosulu cu acelu lucru, ce parintii nostri lu-numiau „mestesiugulu scrierii“; si de s'ar ascunde de naintea ochiloru vostri chiaru sub pamentu, voi in poft'a vóstra nesatfósa nu ve odiniti, pana l'ati aflatu, l'ati apucatu, l'ati sacrificatu!

In talentulu, de a ispití, a urmarí si a prinde viptim'a nefericita, intreceti chiaru si pe celu mai genialu comisariu de politica.

Nu m'asiu mirá, déca a-ti fi femeia!

E cunoscutu a nume in tíera si in lume, câ in desteritatea, de a scí tóte, câte se intempla si câte nu se intempla, femeile sunt capabile de cea mai inalta perfectiune posibila pe acestu pamentu.

A duce protocolu mai exactu, si a tiené si decátu celu mai ageru politiaiu in mai mare evidintia, câ: cine unde ambla? candu se scóla? candu se culca? cui curtenesce? etc. este o favóre, ce o-a datu destinulu numai femeiloru.

Dar ceriulu v'a creatu pe voi barbati.

Odiosi barbati!

Ce si este unu redactoriu?

Unu complexu — sê se mangaie sufletulu fericitului Gozdu, câ „complexulu“ nu a peritu inca din usu, — unu complexu din figura barbatésca si fire femeiesca, éca unu redactoriu!

Smulsu din midiloculu ocupatiuniloru mele indatinat, departe de sinulu tierci mele, pe tiermurle Teplei, intre muntii romantici ai Bohemiei, unde nu me cunósce, nu me intereséza nimene, speram câ voi afla in urma in braciule amicale ale naturei pacea, odin'a dorita!

Pace? odina?

Ridiculu!

„Es kann der Frómme nicht im Frieden leben,

Wenn es dem bösen Nachbar nicht gefällt.“

Schiller.

Nu va remané in pace nici sufletulu celu mai inocinte, déca are nefericirea a numerá intre amicii sei si pe unu redactoriu.

Si mai vêtosu, candu acestu redactoriu e si capu de „Familia“, si candu „Familiei“ sale apartienu atâte fíntie dragalasie, si elu vine a te conturbá, a-ti cere

sierbitiulu chiaru in interesulu acelor fíntie dragalasie, cine e destulu de tare, a poté resiste ispitei?

Amice! ai avut pretiuit'a atentiune, a me cercá aici in departare, si a mi face gratfós'a invitatiune, se intru in salonulu „Familiei“ tale, se intretienu cu vorbe pe gentilele cetitorie, ca sê nu li se uresca, pana vei reintorná tu din escursiunea, ce o faci din cuvióse cause.

(Numai aibi grige, se nu fia cumva urmarea acestoi escursiuni: o nóua familia; câ-ci „Familia“ nu cere de mancatu, dar „familia“ va trebui se o sustieni. Pe „Familia“ tu o tieni cu vorbe; dar in „familia“ vei avé ce audí tu de multe ori. De „Familia“ te poți lasá, candu ti-place; dar legatu odata de „familia“, nu te mai deslega numai sap'a si arsiulu.)

„Conversatiune! séu nu ti mai spedezu fói'a!“ sunâ in scurtu a dóu'a invitatiune gratfósa.

Nu mi mai remase nici o indoieála, câ tu ai cugetulu seriosu, a torturá pe gentilele cetitorie cu secaturele mele.

E bine.

Dar de unde sê-mi esplicu acést'a onóre!

Sê o atribuescu insusiriloru mele amabile?

Nu le am!

Nu sciai tu óre amice! care me cunosci destulu de bine, câ eu nascutu sub stea nefericita nu am de feliu calitátile invidiate, cari potu face pre omu placutu, binevediatu, adese adoratú înainte femeiloru? Si prin urmare nu sciai tu, câ loculu meu nu e in salonulu dragalasiei tale „Familie“?

Mi lipsesce si frumuseti'a si delicateti'a. (? Red.)

Si apoi nu fara cauza se numescu femeile: secsu frumosu si secsu delicatu.

Secsu frumosu si delicatu!

Asié! nu numai din cuventulu, câ ele sunt frumóse si delicate; ci si mai vêtosu câ de si plecate de la natura, si dedate in pracsá a domni ele peste altii; se lasa totu-si usioru a fi predominant de cine? . . . de barbatiu loru? Dómne feresce! . . . de frumseti'a si delicateti'a curtenitoriloru!

(Nu potu trece peste acestu pasagiu, fara se nu ti spunu intre parantesu incetisioru, ca sê nu me auda femeile, câ titlulu de: secsu frumosu si delicatu li se dá de la poeti, si curtenitori; éra barbatiu, cari au trecutú peste poesi'a vietiei, afla multu mai corespunditoriu titlulu de: secsu scumpu. Si din dinsii nu vorbesce poesi'a, ci realitatea cea mai rigida. Unu barbatu realu nu numesce nici odata pe soci'a sa: „frumósa mea“; ci scump'a mea! câ-ci i simtiesce pung'a, ce scumpa i este sermanului. Ce este o muieru frumósa? intrebá odata cine-va pe Fontenelle. „Raiu pentru ochi, — si purgatoriu pentru punga“ fu respunsulu nimeritu. Dar aceste amice! ti le spunu numai asié intre patru ochi. Tu nici asié nu le pricepi — inca.)

Candu nu am dar nici frumseti'a, nici delicateti'a, care m'ar indroptati a crede, câ voi fi bine primitu in salonulu „Familiei“; sub ce altu titlu asiu mai poté acceptá acést'a fericire?

Dar fia!

„Einmal ist keinmal“ díce némtiulu. Nici asié nu

m'a patitu inca rusine in viétia ; a me patí odata, ca si candu nu m'ar fi patitu nici odata.

Ti-multiumescu pentru atentiunea nemeritata.

Dar multiamí-ti-voru óre si amabilele cetitórie?!

Ce voru díce ele, déca in locu de a aflá o conversatiune plina de spiritu, de incidintie si observatiuni ingenioúse, de complimente galante, voru aflá in aceste síre unu talmesiu balmesiu fara nici unu firu?

Ce firu?

Dar este óre o conversatiune lucru, ce se cósé cu aculu, séu tiese cu rascitoriulu, ca se cerci firu in dins'a?

Au nu e o conversatiune ce-va spiritualu? si spiritulu au nu e dinsulu fara parti si compusetiune? prin urmare si fara firu?

De multu a fostu, candu domniá in lume acea confusiune de idea, de nu sciau face ómenii deosebire intre materia si spiritu, si cercau firu si in discursuri, disertatiuni si conversatiuni.

Asta-di câtí ablegati de inalta eruditie, câtí profesori de intinsa procopséla, câtí oratori de mare renume, câtí curtenitori de atâte amabile calitáti vorbescu óre intregé, fara se affi, unde e firulu? unde e legatur'a?

Sê ne inchinâmu progresului epocii, in care traímu, si sê nu fimu retrogradi.

In contra displacerii stimabileloru cetitórie, ce ar proveni dara din partea acést'a, sum scutitu.

Dar ce voru díce óre ele, déca voru aflá, (si femeile, déca vreu, tóte le afla,) câ scriitoriulu acestoru síre nu e cutare júne elegantu, cu facia de rosa, cu buze zembitorie, cu anima plina de ilusiuni, cu ochi plini de entusiasmu, cu barba crescanda á la jeune France; ci e unu barbatu vesceditu, cu barba lunga patriarchala, netedíta in locu de mane delicate de peri'a aspra a sortii, si batuta de viscólele grele ale aniloru, cu patru ochi, in cari nu mai lumina flacar'a insufletirii, cu anima de ghiaca, cu facia morósa, posomorita.

O adeverata figura rece de céra, in care nu e caldura, nici viétia!

O ramura uscata, pe care nu se mai aduna pase-rile bucuriei, ca sê si-petréca intre cantece desfetatórie!

O trista ruina! pe ale carei petre mohorite siede numai desolutiune si apunere!

(O voiú patí, de-mi voru crede stim. cetitórie. Asié suntemu câte odata noi barbatii; avemu si noi slabitiunile nóstre. Ni place a ne face betrani, câ-ci betranetiele sunt venerande. Femeile au cu totulu alta fire. Ele sunt totu de-un'a mai tinere, decâtu aréta *matricul'a botezatiloru*. Fatala carte! in ochii femeiloru! Acea ar fi odata reforma salutata cu entusiasmu de tóte femeile din lume, candu s'aru cassá cartile aceste! Nici nu cunoscú-mai mare nedelicatétia, decâtu a intrebá despre etatea ei pe o femeia trecuta de 30, séu plane de 40 de ani. Din parte-mi me ferescu de acestu puntu inaintea femeiloru ca de focu. Dar apoi pe femeile, cari zeleza cu pré mare insufletire pentru emanciparea loru, si si-poftescu si loru-si drepturi politice, de comunu cu acea le spariu, câ atunci vomu fi siliti a le cere *atestatele de botezu*, si sê vedi, câ pana ce tóte celelalte argumente nu sunt in stare a le convinge, inaintea acestui argumentu de mare insemnătate se dau numai decâtu invinse, capacitate. Lu-comendu

atentiunii amiciloru mei de principiu. I voru poté luá ici cóle bunu folosu.)

Asié dar ca sê continuu de unde am lasatu, milipsescu tóte calitatile, ce m'aru poté face interesantu inaintea stim. cetitórie.

Si langa aceste inca nici nu sum insuratielu. Nu am petítu pe nimene; nici pe mine nu m'a cerutu ni-mene. Am remasu júne betranu. Huh! ce odiosu!

Si chiaru de asiu fi insuratielu, nu sum avutu. Ma ca avereá acopere multe defecturi. Pung'a plina adese deschide animele inchise.

Si chiaru de asiu fi si insuratielu si avutu, Ddiu sê-mi ierte peccatulu! nu simtiescu in mine de feliu voi'a, a sari din coturnele comode ale libertátii si independintiei, ca sê me pomenescu su papusiele muierii. Mice cum sunt, sunt totu-si pré grele, — dícu barbatii patíti.

Astufeliu in defectulu tuturoru insusíriloru recomandatórie, cum sê cutezu a me presentá inaintea stimabileloru cetitórie?

Cu ce asiu poté incepe óre? Despre ce le a-si scrie, ca sê nu pronuncie a supra mea sentinti'a teribila de: omu uritiosu, nesuferitu!

Despre politica? Politic'a e sciintia pré incalcita si me temu, câ de la politic'a staturiloru asiu alunecá usioru prin afinatatea ideiloru la politic'a caselor, a familielor, unde in contra ordului asiediatu de Ddiu, femeile ducu cârm'a, de si e scrisu, câ „*femei'a sê asculte de barbatu!*“ Delicatu terenu! mi a-si atitiá paie in capu.

Bismark e mare diplomatu; dar câ reusiesce, acést'a provine de acolo, câ se apuca numai cu barbatii; én prinda-se cu femeile, si apoi sê-lu vedemu? Despre filosofia?

Dar filosofí'a e pré rigorósa in deductiunile sale. E cunoscutu, câ femeia e creata din cost'a lui Adamu. Dar cost'a e strimba; asié dar ce ar urmá de aici prin deductiune rigorósa filosofica?... Femeile sunt strembe; mai iute se frangu, decâtu se indirepta. Acést'a nici eu nu o-asíu suscrie!

Despre credintia si moralu? Dar femeile nu primescu predicá de la nimene afara de biserica. Si Pavelu li demanda numai: „*muierile sê taca in biserica!*“ asié dar — argumentéza femeile — afara de biserica trebue sê predicâmu noi! Si barbatii malitiosi spunu, câ ele profita de acestu direptu cu multa istetíme!

Despre istória? Istóri'a judeca fara partimire, dupa date si fapte; si apoi se scie, câ femeile judeca dupa iubire si simpatia.

Despre direptu si direptate? Dar care femeia a concesu vre odáta, câ nu e direptulu si direptatea pura in partea ei.

Despre natura? Dar amblandu prin marea imperatí'a a naturei, si admirandu farmecele frumsetie, ce le-a depinsu artistulu divinu pe faci'a ei, in urma inca nu a-si poté sê nu me oprescu uimitu inaintea celei mai maretie capdeopere, ce a esítu din man'a creatoriului, inaintea femei, si sê nu eschiamtu cu insufletire: „*Frumósa e natur'a, dar in natura tu esti mai frumósa, angeru ratecitu din ceriu pe pamentu!*“ Si ar fi disputa, ar fi certa. Câ-ci femeile au slabitiunea, de fia-care se tiene pe sine mai frumósa si nu ar recunósce pentru tóta lumea, câ si vecin'a e frumósa; celu multu atât'a admitu, câ si aceea e cam frumósica.

Nici chiaru dínele din Olimpu nu au fostu scutite de acésta slabitiune femeiesca.

Se dice, că a cadiutu odinióra in adunarea diei-
loru unu meru, pe care erá scrisu cu litere de auru:
„Celei mai frumóse!“

Si ce se vedi! Junone, Minerva, Vinere, si din
câte dîne tóte, fia-care pretindea cu tenacitate, că
adres'a se referesce la dins'a. Si fu disputa, fu cërta
intre dîne despre acestu lucru inocinte, de se rescolá
totu Olimpulu, si dóra si acuma s'aru totu mai disputá
si certá, déca aru traí.

Nu a-si voi se conturba pacea intre stim. cetitóri-
e ale „Familiei“, si se provocu intre ele atare dis-
puta si certa. Că-ci ori voru crede ele un'a despre
alt'a, ori ba, eu marturisescu cu franchétia, că câte
am onórea a le cunósce, numésca-se ele: Amalia,
Ana, Aurelia, Cristina, Dina, Elena, Emilia, Irina,
Iudita, Leontina, Lucretia, Maria, Paulina, Semfronia,
Veturia etc., tóte sunt frumóse.

Dara gustulu nu-i pe-o struna,
Cui cea blonda, cui cea bruna,
Si cu dins'a se cununa,
Unui mica, botusiea,
Altui nalta, subtírea,
O petiesce si o iea;
Iea . . . déca din intemplantare,
Nu capeta-o — corfa mare.
Că-ci si fetele alegu,
Totu alegu . . . pana culegu!

Candu dar despre tóte aceste nu potu scrie; in
urma totu-si despre ce se scrú?

S'a adunatu sfatulu odinióra, si luminatii sfetnici
dupa multa frangere de capu au hotaritu: că voru ho-
tari de alta data!

Acest'a e lucrulu celu mai intieptu.

Amice! sum scepatu!

„De la sublimu pana la ridiculu nu e decátu unu
pasu“, dice proverbulu.

Déca acést'a e adeveratu, apoi trebue sê fia ade-
veratu si contrariulu, că: „de la ridiculu pana la su-
blimu inca nu e decátu unu pasu.“

De ar dice lumea intréga, că nu e asié; eu o sim-
tiscu, că e asié.

Eca pe aci eram sê devinu ridiculu, pipaindu in
intunereculu confusiunii in drept'a si in stanga, fara
se afu unu bietu de obiectu, de care se me potu logá
si despre care se potu conversá cu stim. cetitóri-
e ale „Familiei“ tale.

(De multe-ori eram se cadu in ispita, a le vorbi
despre „timpu“; despre acest'a inse sciu că au ce audí
stim. cetitóri-
e destule de la curtenitorii loru.)

Dar unu . . . pasu . . . si ce lumina! ce subli-
mitate!

Sionu dîcea mai anu, că me batu pré tare dupa
sublimu. Si acést'a e adeveratu, numai intorsu, că
adeca: sublimulu se bate pré tare dupa mine.

Nu am cercatu-o de feliu; a venitu ea numai
asié de sine, ide'a inalta, sublima, ide'a salvatória!

Am aflatu despre ce se scriu:

Că voi scrie de alta-data!

Adieu si pana atunci, si nu uitá a spune saluta-
rile mele respectuóse intregei tale „Familie.“

Mariu Bihorescu.

= (*Alumneulu natiunalu rom. din Timisióra*)
va tiené adunarea sa generala la 25 septemvre c. n.
sub presiedinti'a parintelui episcopu din Aradu, Pro-
copiu Ivacicovicu.

= (*Damele romane*) inca sunt frumosu ropresin-
tate la imprumutulu de 78 milióne alu guvernului ro-
manu, anume intre subscriptori se afla 128 dame, cari
impreuna au subscrisu respectabil'a sum'a de 3,234,000
franci.

× (*Diet'a Ungarici*), care a fostu amanata pe
timpu mai lungu, s'a redeschisu in 14 l. c. Dins'a va
tiené numai câte-va siedintie, in care va desbate si
primi legea despre unu imprumutu de statu de 30 de
milióne si dupa aceea se va amená éra pana in noem-
vre. Sub timpulu amenarei comisiunea financiara va
esaminá bugetulu anului 1872.

□ (*Stingatorii de focu*) din tóta tier'a au conve-
nitu in capitala, ca sê se cunósca unii cu altii. Conve-
nirea acésta au fostu o serbatóre pentru ei si pentru
cetatea Pest'a, de care a fostu primiti cu mare ospita-
litate si cordialitate. Stingatorii de focu au arangiatu
o productiune, in care au datu dovedi despre istetîmea
loru in stingerea si delaturarea pericleloru de focu.
Maiestatea Sa inca a asistatu la productiune, care s'a
tienutu in edificiuulu nou (Neu-Gebäude.)

± (*Fóva oficiósa*) va publicá de curendu denu-
mirile presiedintiloru de judecatória. Precum audimu
abié voru fi in Transilvani'a vre-o 4—5 presiedinti
romani.

‡ (*Curierulu de Iasi*) scrie că: „Redactorele
diuariului „Rumänische Post“ din Bucuresci, autorulu
cunoscutei scrisori deschise adresata M. S. Domnului,
prin care blaméza politic'a si institutiunile tieriei —
dupa informatiuni private, fiindu pusu sub acúsatiune
de inalta tradare, este arestatu, ér numit'a sa fóia sus-
pendata.“

△ (*Cine va fi comite supremu in comitatulu Cara-
siului?*) Dupa ce comitele supremu presinte, precum
se dice, a renunciatu la postulu seu, se afirma cu tóta
siguritatea că comite supremu in Carasiu va fi episco-
pulu I. Olteanu. Ore incátu sunt compatibile aceste
dóue demnitáti?

⊙ (*Se scrie in „Opiniunea publica“*): Dlu ministru
culteloru (din Roman'a) s'a ilustratu printr'unu actu de
mare importantia pentru Romanismu; ni se spune si noi
cu greu credemur, că ar fi datu ordinu pentru respingerea
de la concursurile de profesoru a toturoru juniloru cari
n'au indigenatulu. Sermani juni ai Romaniei de preste
Carpati voi suferiti persecutiuni si pe pamentutu Roma-
niei ca si in patri'a vóstra care si-a perdutu din caus'a
dorerii ce o consuma pana si poterea de a mai invocá
ajutoru. Suferintiele vóstre sunt mai crude de cátu a le
mumei care vi-a datu nascere, că-ci acelea vinu de la
frati de unu sange, pe candu aceste din urma sunt de
poporulu care in totu-de-un'a a voitu perirea némului
romanu. Strabunii vostrí au fostu mari in nenorociri,
urmati-i si voi pana candu nu voru veni dílele senine
in cari sê nu se faca deosebire intre romanu si romanu.
Candu va fi acésta dî si cum se lucréza pentru ea o
vedemu cu toti plini de mahnire, dar candu omulu
este incapabilu de a inlaturá dificultátile ce i vinu in-
ainte, vine Ddieu in ajutoriu.

♫ (*Hymen*) Dlu Alesandru Vele, locutienetoriu
supremu la honvedi, si-a incredintiatu de fitóri'a sa

socia pe domnisiór'a Id'a Bergai, fiic'a d. Ios. Bergai, fostu profesor de drepturi in Clusiu. Ceriulu se binecuvinte pe jun'a parchia.

∞ (*Hymen.*) Dlu Antoniu Schiau, fiscalu regescu pentru dominiile erariale: Deva, Huniadór'a si Fagarasiu, si-a incredintiatiu de fiitóri'a socia pe cunoscut'a nóstra scriitória, dsiór'a Constantia Dunca. Ceriulu sê binecuvinte acêsta legatura!

∞ (*Hymen.*) Dlu Paulu Goronu, notariu in Radn'a, comitatulu Aradului, si-a incredintiatiu de fiitóri'a socia pe amabil'a dsióra Marfa Caracioni, din Pecic'a romana, in comitatulu Aradului. Angerulu fericirii sê li suridia pentru totu-de-un'a!

Literatura si arte.

‡ (*Programa gimnasiala.*) Primiramu „reportulu anualu despre gimnasiulu de Beiusiu.“ Din acest'a aflâmu, cã in numitul gimnasiu in anulu trecut au studiatu 259. Ca curiositate amintimu, cã intre titulele dlui profesor Rosiu, aflâmu si acest'a: „Membru ord. alu asociatiunii transilvane.“ Totu cu asemene dreptu ar poté scrie ori si cine! „Prenumerantu alu... cutarui diariu.“

* * (*La represintatiunea teatrala*) din Bocsi'a montana, data (dimpreuna cu unu balu) la 24 sept. c. n. in folosulu teatrului si alu academiiei, au jocalu dsiór'a A. Petri, si dnii: I. Marcu, C. Spinianu, A. Popescu, I. Tina, P. Botosiu, A. Diaconovicu.

× („*Opiniunea publica*“) sub accesu titlu a aparutu in Bucuresci o foia nóua politica, edata de unu comitetu. Girantu respunsabilu e dlu Eftimie Ionescu.

‡ (*Gramatica romana pentru magiari.*) Precum suntemu informati, diligintele si activulu preotu la institutul corectoriu din Gherl'a Ioanu Papiu are intentiunea de a dá la lumina o gramatica cu textu magiaru, pentru magiarii cari aru dori sê studieze limb'a romana.

= (*Anunciu.*) S'a pusu in lucrare litografica tabloulu cu solemnitatea depunerii darurilor oferite de Romani si romance pe mormentulu lui Stefanu celu mare, la manastirea Putna, desemnatu de dlu pictoru si fotografu C. Szatmári, ce intr'adinsu a fostu dusu acolo. Pe tablou se arêta splendidulu corteju, cum dómnele Romane ducu frumós'a urna consacrativa, elegantele epitafe oferite de dómnele romane si Bucovinene, flamurile oferite de dómna Haralambie si de dómnele din Iasi cum si acel'a alu institutului de Belle-arte. Asemenea s'au destinatu totu personagiulu asistentu, maretulu arcu de triumfu aredicatu la pórt'a manastirii, cum si pitorésc'a situatiune a sftiei manastire Putna, fundata la anulu 1465. Domnii doritori a posedá acestu memorabilu tablou nationalu, sunt cu onóre rogati, a adresá cererile dloru la subsemnatulu dimpreuna cu pretiulu de 5 franci pe unu esemplaru si le voru primí prin poste bine ingrigite. Maioru P. Pappasoglu, Bucuresci, calea Vacaresci nr. 151.

= (*Anunciu.*) Teatrulu romanescu. Stagiunea represintatiuniloru romane in teatrulu celu mare, fiindu a se incepe preste pucinu, si teatrulu avendu necesitate de mai multi clevi de ambele sexe, anuncia pe toti aceia cari ar dori sê incêpa séu sê continue carier'a dramatica. Conditiiunile de primire si incercãrile se facu in sal'a de repetitiune, pasagiulu Romanu, in tóte dílele de la órele 10¹/₂ anti-meridane, pana la 1 post-

merid. Elevii din Conservatoru, cari voru intruni conditiiunile cerute si junii cari au trecut gimnasiulu sunt preferati. Teatrulu Romanu, de si fara midilóce, ofera inse eleviloru unu studiu teoreticu dramaticu. Unu studiu practiculu si inca si o bursa fia-caruia din cei primiti. Pascaly.

± (*Musicalu.*) A esítu de sub tipariu: „Mariór'a“ hora pentru piano-forte de Leopold Stern. Op. 12. Pretiulu 1 leu 20 banj. Tipografu-editoru Ioanu Weiss, strad'a Clémentiei nr. 15. De vindiare s'au depusu si la urmatóriele librariie: dlui A. Ulrich, Socecu et comp., A. Gebauer, G. Ioanide si A. Spirescu, nóua libraria G. Ioanidu si comp., Szöllösy si Graeвер Janda et comp.

Din strainetate.

= (*Thiers si Mac Mahon.*) De unu timpu incóce s'a observatu o mare recéla intre noulu presiedinte alu republicei si Mac-Mahon, comandantele primei armate francesce. Maresialulu comandante nu se pré supune intentiuniloru lui Thiers, si avendu ambitiunea cã dinsulu a eliberatu Parisulu de terorismulu insurgentiloru comunisti, se crede a fi indreptatitu ca sê dispuna de armata dupa propriulu seu placu; acuma legitimistii pucinu mai spera de la Mac-Mahon, de óre-ce s'a observatu, cã dinsulu urmaresce alte scopuri, elu e imperialistu, si pentru restaurarea eroului de la Sedan vré sê-si reserve armat'a. Thiers observandu tendintiele lui Mac-Mahon, acuma lucréza din tóte poterile ca sê organizeze o nóua armata de vre-o 150,000, care sub comand'a lui Ducrot sê faca tabera in vestulu Franciei la Burges.

* * (*Famili'a lui V. Hugo*) in dílele aceste se va mutá la Paris, unde alu doile fiu alu caruntulu poetu, Franciscu, se va cununá cu o orfana tinera si bogata, cu care a facutu cunoscintia in Belgiu.

* * (*Regin'a Angliei.*) precum scriu foile, intr'atât'a s'a bolnavitu, încãtu cei din giurulu ei incepu a desperá.

* * (*La pap'a din Roma*) dílele trecute fu o deputatiune de femei. In avorbirea ce li tienù santulu parinte, li spuse sê se foréscá de cium'a cea nóua: neprimirea dogmei de infalibilitate!

Feliurite

△ (*Salzburg.*) Acêsta cetate, ce o represinta ilustratiunea nóstra de pe pagin'a d'antãiu, deveni de unu timpu incóce importanta prin desele íntelniri ale monarceloru europeni. Abié trecura câti-va ani de la convenirea imperatului Napoleonu III cu monarculu Austriei, si orasiulu acestu-a fu la inceputulu lunei curinte loculu unei nóue íntelniri, dar de asta-data nu mai multu cu cesarele francesu, cu intre tiarulu nemtiescu si imperatorele Austriei. A dóu'a ilustratiune a nóstra represinta momentulu acestei íntelniri. Ambii monarci sosira la loculu íntelnirii, insociti de unu cortegiu fórte numerosu. Pe langa ambii cancelari imperiali, principele Bismarek si contele Beust, in suit'a imperatului Ostrunguriei se mai aflau, intre alte persóne innalte din cerculu politico-diplomaticu, si ambii primi-presiedinti ai monarciei ostrunguresci, contii Hohenwart si Andrassy.

Glume si nu pré.

I.

Lele lelisiór'a mea
Ast'a crede câ-i asié,
Nu te spelá cu saponu,
Câ nu poti amblá de somnu.

II.

Dragile mele de fete,
Cum radiema celu parete,
Dar me dóre anim'a
Câ nu le potui maritá.

III.

Rumenél'a din potica
Face pe mandr'a voinica.
Rumenél'a de n'ar fi
Fetele ar imbetrani.

IV.

Alba esti, frumósá esti
Si cu mine nu graesci,
Da esti alba de albele
Rosía de rumenele.

V.

Barbate sufletulu meu,
De te-ar tiené Ddieu,
Canepa mi-ai semenatu
Bóla 'n ósa mi-ai bagatu,
Dar' ié cós'a si-o cosesce
De bóla me mantuesce,
Tai-o la santa María,
Sementia sê nu mai fía,
Candu me gatu la fagadêu
Furc'a e in drumulu meu,
Me opresce caerulu
Si nu-mi da pace fusulu;
Barbate sufletulu meu
Siese boi par' c'avui eu,
Fâ ce-va si vinde doi
Si-mi cumpêra unu resboiu.
Resboiulu unde se pune
Dracu vede haine bune;
Vinde patru si-mi ié patulu,
Ori vinde doi din tanjêla,
Ie-mi saponu si rumenêla,
Vinde-o vaca si-unu vitielu
Si-mi iê-o perina si-unu tiolu.
Barbatulu s'a socotitu
Mers'a 'n têrgu si-a terguitu
Totu ce lui i-a trebuitu
Dóue biciuri de curele,
Din dracu sê faca muere.

Comunicate de

P e t r a.

Gâcitura numerica

de Silvia Moldovanu.

.,! Δ?o—± —:⊙:!!*±e
* **!: * *!::?± *!□.oș!
! || ±*: ** : * **!: .□!*±,
.:±⊙** *\$ +:o**±. ?\$: *** *..oș.

Deslegarea gâciturei numerice din nr. 33:

„Iustinu Popfîu intru multi ani sê traiésca!“

Deslegare buna primiramu de la dómnele si domnisiórele : Maria Iorgoviciu n. Caimanu , Luisa Murgu n. Balcu , Eufrosina Cioplintea n. Petielcanu, Maria Tobiasiu , Petronela Ardeleanu, Augusta Cristianu, Iosefina Micu, Cleopatra Popoviciu , Paulina si Petronela Pelle , si de la dlu P. Cimponeriu.

Post'a Redactiunii.

Dlui V. B. Redactorulu absinte se va bucurá multu la rentórcerea sa, aflandu pe mésa frumós'a lucrare a dtale.

Jesvinu. Si acest'a , si celu ce e mai de multu la noi, se voru publicá pe rondu. Multiamita.

Zelau. Dlui A. C. Slaba mangaiare. Macaru pe unu anu doi, nu s'ar poté totulu ? Salutare !

C. B. Versulu e slabu , fôrte slabu. Numai asié s'ar poté corege, de cumva amu face altulu. N'avemu nici o pofta pentru asemene ocupatiune.

G. A. Invétia dóue lucruri: a nu scríe versuri rele, si a nu tramite pe la redactiuni!

G. M. Apoi spune-i déca o iubesci, inse nu prin noi. Nu suntemu noi post'a dtale.

Multu va fi pan'atunce. Multu dieu pan'atunce, candu si dta vei incepe a scríe versuri demne de publicitate.

Fugi! Fugimu , dragutiule , fugimu. Dar apoi nu alergá dupa noi.

Amr'ulu. Nu e b'nu. E f'rte reu. Asi' cev' nu se p'te p'bl'cá.

 Suplementu „Cavalerii Noptii“, tomulu V, col'a V.

Proprietariu, redactoru respundiatoru si editoriu : IOSIFU VULCANU.

Cu tipariulu lui Alesandru Kocsi in Pest'a. Piat'a Pesciloru, Nr. 9.